

פרסום ראשון

לילות

הממשל... היא בעיקר שק לחבוט בו: להתלונן על אי שוויון ועל עוולה, לתבוע דרישות ממין ושלא ממין העניין, לזעוק על קיפוח... פרדוקסלית, זו מדינה יהודית-ציונית, שאת קווי מתארה הם שוללים מעיקרם, אך יחד עם זאת מסתופפים בצילה ולא יוותרו על אזרחותה... (עמ' 145-146). עם זאת מביע הכותב תפיסה רפובליקנית כלל אזרחית (ראה עמ' 157-159).

בסיכומו של דבר ניתן להציג את התהליכים הצפויים מתוך גישה פרשנית להגותו של הגל שאותה גרס החוקר פרנסיס פוקוימה בספרו קץ ההיסטוריה והאדם האחרון ביחס לקפיטליזם. הערתו נכונה גם ביחס לסוגיה הלאומית לאמור: "הקפיטליזם אמנם מסוגל ליצור כמויות עושר עצומות, אך הוא לא יצליח לספק את התשוקה האנושית להכרה שוויונית, או איזותומיה" (שם, עמ' 285). האדם אינו רק יצור כלכלי אלא גם ואולי בעיקר יצור פסיכולוגי. לכן, ככל שהחברה תהיה משכילה ומודעת לעצמה יותר, היא תהיה נכונה פחות לקבל מצב של אי שוויון בקרבה. אם לא תתאפשר "ישראליוציה" דמוקרטית של ישראל כולה, בהכרח תיתבע הגנה תחוקתית ל"מיצועט הערבי הפלסטיני" של אזרחי ישראל. מבחינה זו ניתן לראות בדרישת האוטונומיה התרבותית נוסח ח"כ עזמי בשארה, דרישה אימננטית בגין זהותה הלאומית פוליטית של ישראל, המסתגרת בפני מי שאינם יהודים. לנוכח זאת ניתן לקבוע קטגורית, שאם לא יושלו "בגדי הכפיתה" של המשטר הקיים, הדוחק אל מחוץ לגדר את אזרחיה הלא יהודים של ישראל כמו גם את מהגרי העבודה, יוביל הדבר לחוסר יציבות פנימי וערעור הסדר הקיים, עד אולי "מלחמת אזרחים", המאפיינת דמוקרטיה במשבר. מהנקודה העכשווית לא ניתן לראות התוצר הסופי של התהליך.

בלילה הראשון

הינשוף האזין לנשימותינו ההומות
ליל הלילות, ליל הלילות.
בלילה השני הוא כבר לא היה.
ובשלישי הופיעה הדוכיפת.
היא רכנה מעל פנינו הסטורות
ומנתה לחם, ומנתה סיגריות, ומנתה קפה.
לחם, סיגריות, קפה.
בלילה החמישי קרע העורב
את הלילה השביעי.
ובששי עוד הספיק לילה אחד
להיות כלו זמיר.

הפכתי אותך לפרוטה

כמעט
זה קרה
שצרפה מלה למלה
מטבע נשוכה
היא דבר לא רע
אפשר להשתמש בו
בשיחה.

אני כבר מכירה את הצליל

מנסה להסתיר
את השמוש שעשה
במטבע נשוכה
השמוש כבר נעשה.

גרשתי אותו אל תוך המרזב.
אמרתי לו:
אל תצא ממקום משכנה,
פן יבלע לי.
הקלות הדק
לואט ומלחה
ומלחש ומנחש
ומשרה
בצעדי
היוצאים את פתח חדר, פתח ביתי, פתח עירי.
ולעתים אני חושבת,
שמה אחכה לו
פה,
על אם הדרך?

הוא רק רצה להתרחב קצת
על חשבון החלל
המלא

בי.

זה לא בזבוז
הוא אמר
השקעה לטוח הרחוק

ממני.

נעמי בורנשטיין היא סטודנטית לספרות כללית באוניברסיטת תל-אביב.